

На последњим изборима прихватила сам, то сад свако ко ово чита зна, позив партије за коју сам до тада гласала, да станем на чело београдске листе. Успут сам, а из медија, схватила да сам се тиме аутоматски ставила и на друго место листе за национални парламент, те да сам на неки начин тиме постала и ко-носилац политике странке у коју у том тренутку још нисам била ушла.

До мог отвореног приступања политици ЛДП-а, уживала сам позицију миљенице београдске интелектуалне чаршије, барем оног њеног најнебитнијег дела: хвалило ме се у медијима које “пристојне” куће читају и – што у Србији доноси још већу славу – вређало у онима којих се “пристојни” ужасавају. Тај мој мир са београдском чаршијом, трајао је све док Чедомир Јовановић, са неколицином истомишљеника које сам ценила, није формирао странку која је почела да говори и у моје име. По први пут сам, (а то нисам могла ни у периоду владавине “мог” Ћинђића) могла потпуно да станем иза политике једне партије.

Јовановићу сам, док је партиципирао у власти, отворено замерала проблематичан однос према питању корупције, некако никад до краја понуђен прави одговор на силне оптужбе о “окоришћавању” о власт. Неколико година касније, посебно након смрти Ћинђића, покајала сам се због тога – не зато што сматрам корупцију допустивом, већ зато што сам информације о наводној поткупљености појединих Ћинђићевих људи добијала од добро организованих медијских ратника, информације које су саветници, уз помоћ плаћених медија и новинара (и то не само мафијашких таблоида), пажљиво и систематски пласирали у јавност.

Пре две године пристала сам на интервју за десничарски таблоид НИН, из јединог разлога – да упутим јавно извињење Јовановићу и повучем своју реч. За мене је промена мишљења пред снагом аргумената озбиљан тест квалитета људског материјала који мора да важи за све – па и за политичаре. Укратко, повукла сам реч и извинила се јавно и то у новинама које презирем и које су ме, тим поводом, ставиле на листу својих вечних непријатеља.

Избори су се у Србији низали, ја сам све више стајала уз ЛДП, верујући у политичку платформу, озбиљност и искреност идеја које су ти храбри људи заступали.

Зато, када су ми се обратили са питањем да ли пристајем на кандидатуру, иако сам се – из сасвим личних разлога – озбиљно премишљала, ипак је осећај за политички морал превладао и ја сам пристала да трчим трку за коју сам унапред знала да може само да ми нешто узме. Колико је то нешто – то нисам знала.

Кампања је трајала кратко и била изузетно напорна. Дали смо све од себе. Ноћима смо учили законе и проучавали проблеме главног града, осмишљавали како да пробијемо медијску блокаду и како да, без новца, ипак направимо неку пропаганду.

У стварности су гласачи којима сам се обраћала, ти колебљиви, највише сумњали у “поштење”, у финансијски део целе приче. За мене је то било потпуно *ad acta*, пара једноставно није било и то је било једино видљиво. Нисам особа која иза себе има било какву аферу, могу се трудити да ми припишу све – од порно филма и екстремариталних излета, до хистерије и ароганције – али непоштење и корумпираност нико никада није могао да ми залепи. Осим тога, ја нисам идиот. Знала сам да ће дукат, који сам симболично дала да уђем у коло, на крају да испадне вишемилионски цех за излазак из истог и да увек има помало истине и у најгорим нападима и оптужбама, дисквалификацијама на сваком плану (највеће пикантерије су ипак – разочараћу чаршију – само потпуна конфабулација), али је за мене само једно било важно: једино питање које сам “својима” у више наврата постављала и које ме се суштински једино тицало јесте – ма колико мало пара да је било, одакле је и то мало долазило?

Укратко, питала сам да ли нас финансира неко од тајкуна, против којих се номинално боримо, и да ли смо ми исти као и сви остали – још једна франшиза велике партије “Мишковић, Беко & цо”, који тронују српском политичком сценом, јавним, али и приватним животом ама баш сваког грађанина. И сваки пут сам добила чврсто уверавање да – нисмо. Ми смо своји, нисмо ничији, нисмо продати и нисмо на продају.

11. маја увече једино је било извесно да смо у Београду направили малецну победу, све остало је деловало као пораз. 12. маја ујутру сам се учланила у странку. Од тада, па више никад, нисам била консултована о политици странке, одлукама о уласку у коалицију, нисам учествовала у преговорима за Београд, нико ме није звао, нико ништа није питао.

Питала сам се зато сама. Покушала да, у име људи који су и због тога што је моје име стајало на листи, гласали за нас, истерам ту причу до краја. Покушала сам да учествујем у формирању става барем на нивоу града за који сам се кандидовала, седела током врелог августа у Београду и стрепела над преговорима, о којима, док су трајали, нисам ни од кога успевала да сазнам ништа. Странка ме је маргинализовала, скрајнула, склонила, избрисала, моји дојучерашњи “саборци” (уз часне изузетке Весне Пешић и Жарка Кораћа), дистанцирали су се од мене.

Мандат за републички парламент, који сам поштено изборила, није ми био понуђен. Нити место одборника у Београду, чак ни на општини на којој живим, а на којој сам такође била носилац листе.

У почетку нисам сасвим била сигурна у разлоге за тако нешто. Мислила сам да је и логично да трпим последице пораза. Ипак, логично је било и да се питам – а ко би па то боље, а у задатим околностима – уопште и могао да прође?

Нисам била за пристајање на коалицију са СПС-ом. Када је до тога већ дошло, инсистирала сам да детињасто порицање класичне коалиције називањем исте “мањинском подршком” једноставно престане, да се гласачима јасно и јавно каже како стоје ствари. И ту сам била одбијена.

Паралелно са тим, као и већина наше јавности, долазила сам до сазнања да свако има своју цену, само су улози мањи или већи. Некоме је цена пословни простор на “нашим” општинама, некоме плаћено место у управном одбору, некоме читава једна грана привреде или могућност будућег уласка у тал.

Моја цена је и даље недетерминисана. То је и зато што сам глупа. Глупа за српску политичку сцену, а вероватно и за сваку другу. Теши ме и то што сте и ви глупи. Ви што сте гласали из убеђења. Што сте мислили да поштење нема цену.

Од нечега мора да се живи, зар не? А живети је лепо. А лепо живети је најлепше. Што нешто кошта. Све нешто кошта и свака се школа плаћа. Ова моја кошта као четири године Харварда.

(НИН)